

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату
Кабінету Міністрів України

Переклад затверджений

Заступник генерального директора
Урядового офісу координації європейської
та євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)
11 вересня 2020 р.

(підпис)

О. В. Генчев
(ініціали та прізвище)

2001L0024 — UA — 02.07.2014 — 001.001

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної
відповідальності за його зміст

► В **ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2001/24/ЄС**
від 4 квітня 2001 року
про реструктуризацію та ліквідацію кредитних установ
(ОВ L 125, 05.05.2001, с. 15)

Зі змінами, внесеними:

Офіційний вісник

№ сторінка дата

ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ
► **M1** (ЄС) 2014/59/ЄС Текст стосується ЄЄП від 15 травня 2014 року L 173 190 12.06.2014

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2001/24/ЄС

від 4 квітня 2001 року

[про реструктуризацію та ліквідацію кредитних установ](#)

(ОВ L 125, 05.05.2001, с. 15)

Зі змінами, внесеними:

[ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ \(ЄС\) 2014/59/ЄС Текст стосується ЄЄП від 15 травня 2014 року.](#)

	№	Офіційний вісник сторінка	дата
	L 173	190	12.06.2014

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2001/24/ЄС

від 4 квітня 2001 року

про реструктуризацію та ліквідацію кредитних установ

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема його статтю 47(2),

Беручи до уваги пропозицію Комісії, ([1](#)),

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету ([2](#)),

Беручи до уваги висновок Європейського монетарного інституту ([3](#)),

Діючи згідно з процедурою, встановленою у статті 251 Договору ([4](#)),

Оскільки:

- (1) Відповідно до цілей Договору необхідно сприяти гармонійному та збалансованому розвитку економічної діяльності на всій території Співтовариства шляхом усунення будь-яких перешкод для свободи підприємницької діяльності та свободи надання послуг на території Співтовариства.
- (2) Як тільки такі перешкоди будуть усунені, необхідно приділити увагу ситуації, яка може виникнути, якщо у кредитній установі виникають труднощі, зокрема, якщо така установа має філії в інших державах-членах.
- (3) Ця Директива є частиною законодавчих рамок Співтовариства, встановлених Директивою Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС від 20 березня 2000 року щодо початку і ведення комерційної діяльності кредитних установ ([5](#)). З цього постає, що під час функціонування кредитна установа та її філії становлять єдину особу, що підлягає нагляду компетентних органів держави-члена, у якій було видано дозвіл, дійсний на території Співтовариства.
- (4) Було б небажано відмовитись від такої єдності установи та її філій, особливо якщо виникатиме необхідність ухвалення заходів з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури.

- (5) Ухвалення Директиви Європейського Парламенту і Ради 94/19/ЄС від 30 травня 1994 року про схеми гарантування депозитів ([6](#)), яка запровадила принцип обов'язкової участі кредитних установ у схемі гарантування у своїх державах-членах отримання дозволу, ще сильніше підкреслює необхідність взаємного визнання заходів з реструктуризації та ліквідаційних процедур.
- (6) Адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу повинні мати виключне право ухвалювати рішення стосовно заходів з реструктуризації та вживати заходи з реструктуризації, що передбачені правом та практиками, чинними у такій державі-члені. Зважаючи на труднощі гармонізації законодавств та практик держав-членів, необхідно встановити взаємне визнання державами-членами заходів, ужитих кожною з них для відновлення життєздатності кредитних установ, дозвіл яким вона видала.
- (7) Важливо гарантувати, що заходи з реструктуризації, ухвалені адміністративними або судовими органами держави-члена отримання дозволу, та заходи, ухвалені особами або органами, призначеними такими органами для управління такими заходами з реструктуризації, у тому числі заходи, що включають можливість призупинення платежів, призупинення заходів з примусового виконання або зменшення вимог, та будь-які інші заходи, які можуть вплинути на існуючі права третіх сторін, є чинними у всіх державах-членах.
- (8) Деякі заходи, зокрема ті, що впливають на функціонування внутрішньої структури кредитних установ або на права менеджерів або акціонерів, не потребують охоплення цією Директивою, щоб бути чинними у державах-членах, тією мірою, якою відповідно до правил приватного міжнародного права застосовним правом є право такої держави отримання дозволу.
- (9) Деякі заходи, зокрема ті, що пов'язані з безперервним виконанням умов надання дозволу, вже підлягають взаємному визнанню згідно з Директивою 2000/12/ЄС тією мірою, якою вони не впливають на права третіх сторін, які існували до їх ухвалення.
- (10) Особи, що беруть участь у роботі внутрішніх структур кредитних установ, а також менеджери та акціонери таких установ, які вважаються такими, що мають такі повноваження, не повинні вважатись третіми сторонами для цілей цієї Директиви.
- (11) Необхідно повідомити третіх сторін про виконання заходів з реструктуризації у державах-членах, в яких розташовані філії, якщо такі заходи можуть перешкоджати застосування деяких з їхніх прав.
- (12) Принцип однакового ставлення до кредиторів з точки зору наявних у них можливостей вжиття заходів вимагає ухвалення адміністративними або судовими органами держави-члена отримання дозволу таких інструментів, які необхідні для того, щоб кредитори у державі-члені ведення діяльності мали можливість застосування своїх прав на вжиття заходів протягом встановленого строку.
- (13) Повинна бути передбачена деяка координація ролі адміністративних або судових органів у заходах з реструктуризації та ліквідаційних процедурах для філій кредитних установ, які мають головні офіси за межами Співтовариства та які розташовані у різних державах-членах.
- (14) У випадку відсутності заходів з реструктуризації або недовісті таких заходів, кредитні установи, що зазнали труднощів, повинні бути ліквідовані. Необхідно передбачити у таких випадках взаємне визнання ліквідаційних процедур та їхніх наслідків у Співтоваристві.
- (15) Важлива роль, яку відіграють компетентні органи держави-члена отримання дозволу до початку ліквідаційних процедур, може продовжити існувати під час процесу ліквідації для того, щоб такі процедури були виконані належним чином.
- (16) Однакове ставлення до кредиторів вимагає того, щоб кредитна установа була ліквідована відповідно до принципів єдності та універсальності, які вимагають, щоб адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу мали виключну юрисдикцію в усіх інших державах-членах, та їхні рішення були визнані та були здатні без будь-яких формальностей в усіх інших державах-членах давати результат, приписаний ним правом держави-члена отримання дозволу, за винятком випадків, коли цією Директивою передбачено інше.
- (17) Звільнення від вимог, яке стосується впливу заходів з реструктуризації та ліквідаційних процедур на певні контракти та права, обмежується таким впливом і не охоплює інші питання, що стосуються заходів з реструктуризації та ліквідаційних процедур, такі як подання, перевірка, допуск та визначення пріоритетності вимог, що стосуються таких контрактів та прав, і правила, що регулюють розподіл надходжень від реалізації активів, які регулює право держави-члена отримання дозволу.
- (18) Добровільна ліквідація можлива, якщо кредитна установа є платоспроможною. Адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу можуть, тим не менш, залежно від випадку, ухвалювати рішення про захід з реструктуризації або ліквідаційну процедуру, навіть після початку добровільної ліквідації.

- (19) Вилучення дозволу на ведення банківської діяльності є одним з наслідків, до якого обов'язково призводить ліквідація кредитної установи. Проте вилучення не повинно перешкоджати продовженню певних видів діяльності установи тією мірою, якою це є необхідним або доцільним для цілей ліквідації. До такого продовження діяльності держава-член отримання дозволу може, тим не менш, встановлювати вимогу отримання згоди її компетентних органів та здійснення ними нагляду.
- (20) Надання інформації відомим кредиторам на індивідуальній основі є таким же важливим, як і публікація, для надання їм можливості, коли це необхідно, заявити про свої вимоги або надавати зауваження, пов'язані з їхніми вимогами, у встановлені строки. Це повинно відбуватись без дискримінації кредиторів, розташованих у державі-члені, іншій ніж держава-член отримання дозволу, на основі їхнього місця проживання або характеру їхніх вимог. Необхідно регулярно інформувати кредиторів належним чином протягом всієї ліквідаційної процедури.
- (21) Виключно з метою застосування положень цієї Директиви до заходів з реструктуризації та ліквідаційних процедур, що охоплюють розташовані у Співтоваристві філії кредитної установи, головний офіс якої розташований у третій країні, означення «держава-член отримання дозволу», «компетентні органи» та «адміністративні або судові органи» повинні стосуватися держави-члена, в якій розташована філія.
- (22) У випадку, якщо кредитна установа, головний офіс якої розташований за межами Співтовариства, має філії у більше ніж одній державі-члені, кожна філія повинна розглядатись окремо з точки зору застосування цієї Директиви. У такому випадку адміністративні або судові органи та компетентні органи, а також зовнішні керуючі та ліквідатори повинні докласти зусиль для узгодження своїх дій.
- (23) Оскільки важливо дотримуватись принципу, згідно з яким право держави-члена отримання дозволу визначає всі наслідки заходів з реструктуризації або ліквідаційних процедур, як процедурні, так і істотні, необхідно пам'ятати про те, що такі наслідки можуть суперечити правилам, які зазвичай застосовуються в контексті економічної та фінансової діяльності відповідної кредитної установи та її філій в інших державах-членах. У деяких випадках покликання на право іншої держави-члена є неминучим застереженням до принципу, згідно з яким застосуванню підлягає право держави-члена отримання дозволу.
- (24) Таке застереження є особливо необхідним для захисту працівників, що мають трудовий договір з кредитною установою, забезпечення безпечності транзакцій щодо певного виду майна та захисту доброчесності регульованих ринків, що функціонують відповідно до права держави-члена, у якій здійснюється торгівля фінансовими інструментами.
- (25) Транзакції, що виконуються в рамках системи платежів та розрахунків, охоплені Директивою Європейського Парламенту і Ради 98/26/ЄС від 19 травня 1998 року про остаточність розрахунків у платіжних системах та системах розрахунків з цінними паперами ([2](#)).
- (26) Ухвалення цієї Директиви не ставить під питання положення Директиви 98/26/ЄС, відповідно до якої провадження у справах про неплатоспроможність не повинні мати жодного впливу на можливість примусового виконання наказів, що законним чином введені у систему, або на заставу, надану для системи.
- (27) Деякі заходи з реструктуризації або ліквідаційні процедури включають призначення особи для управління ними. Визнання її призначення та її повноважень у всіх інших державах-членах є, таким чином, важливим фактором у виконанні рішень, ухвалених державою-членом отримання дозволу. Проте повинні бути визначені межі, в яких вона може застосовувати свої повноваження, коли діє поза територією держави-члена отримання дозволу.
- (28) Кредитори, які уклали контракти з кредитною установою до ухвалення заходу з реструктуризації або до відкриття ліквідаційної процедури, повинні бути захищені від дії положень, пов'язаних із недійсністю, оскаржуваністю або неможливістю примусового виконання, встановлених правом держави-члена отримання дозволу, якщо бенефіціар транзакції надає доказ того, що у праві, застосованому до такої транзакції, немає жодного наявного засобу оскарження відповідної дії у відповідному випадку.
- (29) Довіру покупців, що є третіми сторонами, до змісту реєстрів або звітності, що стосуються певних активів, внесених до таких реєстрів або такої звітності, та в цілому довіру покупців нерухомості необхідно захищати, навіть після відкриття ліквідаційної процедури або ухвалення заходу з реструктуризації. Єдиним засобом збереження такої довіри є підпорядкування дійсності купівлі праву місця, в якому розташований нерухомий актив, або держави, під наглядом якої здійснюється ведення реєстру або звітності.
- (30) Наслідки заходів з реструктуризації або ліквідаційної процедури для судового спору, що триває, регулює право держави-члена, в якій судовий спір триває, як виняток до застосування принципу *lex concursus*. Наслідки таких заходів та процедур для окремих дій з примусового виконання, що

виникають внаслідок таких судових спорів, регулює право держави-члена отримання дозволу відповідно до загального правила, запровадженого цією Директивою.

- (31) Необхідно передбачити негайне повідомлення адміністративними або судовими органами держави-члена отримання дозволу компетентних органів держави-члена ведення діяльності про будь-який захід з реструктуризації або відкриття будь-якої ліквідаційної процедури, якщо можливо, до ухвалення заходу або відкриття процедури або, якщо неможливо, негайно після цього.
- (32) Професійна таємниця, визначена у статті 30 Директиви 2000/12/ЄС, є важливим елементом всіх інформаційних або консультаційних процедур. З цієї причини всі адміністративні органи, що беруть участь у таких процедурах, повинні дотримуватись її, у той час як судові органи залишаються у цьому питанні підпорядкованими національним положенням, які їх стосуються,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

РОЗДІЛ I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ І ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Сфера застосування

1. Ця Директива застосовується до кредитних установ та їхніх філій, створених у державах-членах, інших ніж ті, в яких вони мають головні офіси, як визначено у пунктах (1) та (3) статті 1 Директиви 2000/12/ЄС, із дотриманням умов та звільнень від вимог, встановлених у статті 2(3) такої Директиви.

2. Положення цієї Директиви, які стосуються філій кредитних установ, що мають головний офіс за межами Співтовариства, застосовуються тільки у випадку, коли така установа має філії у принаймні двох державах-членах Співтовариства.

[▼M1](#)

3. Ця Директива також застосовується до інвестиційних фірм відповідно до визначення, наведеного у пункті (2) статті 4(1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 575/2013 ([_8_](#)) та їхніх філій, розташованих у державах-членах, інших ніж ті, в яких вони мають головні офіси.

4. У випадку застосування інструментів з врегулювання та використання повноважень з врегулювання, передбачених Директивою Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС ([_9_](#)), ця Директива також застосовується до фінансових установ, фірм та материнських компаній, на які поширюється сфера дії Директиви 2014/59/ЄС.

5. Статті 4 та 7 цієї Директиви не застосовуються, якщо застосовується стаття 83 Директиви 2014/59/ЄС.

6. Стаття 33 цієї Директиви не застосовується, якщо застосовується стаття 84 Директиви 2014/59/ЄС.

[▼M1](#)

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви:

- «держава-член отримання дозволу» означає державу-член отримання дозволу відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(43) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «держава-член ведення діяльності» означає державу-член ведення діяльності відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(44) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «філія» означає філію відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(17) Регламенту (ЄС) 575/2013;
- «компетентний орган» означає компетентний орган відповідно до означення, наведеного у статті 4(1)(40) Регламенту (ЄС) 575/2013, або орган врегулювання у значенні, наведеному у статті 2(1)(18) Директиви 2014/59/ЄС, стосовно заходів з реструктуризації згідно з цією Директивою;
- «зовнішній керуючий» означає будь-яку особу або орган, призначений адміністративними або судовими органами, завданням якого є керування заходами з реструктуризації;
- «адміністративні або судові органи» означає такі адміністративні або судові органи держав-членів, які є компетентними для цілей заходів з реструктуризації або ліквідаційної процедури;

- «заходи з реструктуризації» означає заходи, які спрямовані на збереження або відновлення фінансового стану кредитної установи або інвестиційної фірми, відповідно до означення, наведеного у пункті (2) статті 4(1) Регламенту (ЄС) 575/2013, та які можуть вплинути на попередньо існуючі права третіх сторін, у тому числі заходи, що включають можливість призупинення платежів, призупинення заходів з примусового виконання або скорочення вимог; такі заходи включають інструменти врегулювання та застосування повноважень з врегулювання, передбачених Директивою 2014/59/ЄС;
- «ліквідатор» означає будь-яку особу або орган, призначений адміністративними або судовими органами, завданням якого є керування ліквідаційними процедурами;
- «ліквідаційна процедура» означає сукупну процедуру, яку адміністративні або судові органи держави-члена відкрили та контролюють з метою реалізації активів під наглядом таких органів, у тому числі у випадку, коли процедуру припинено на підставі компромісної угоди або іншого подібного заходу;
- «регульований ринок» означає регульований ринок відповідно до означення, наведеного у пункті (21) статті 4(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС ([10](#));
- «інструмент» означає фінансовий інструмент відповідно до означення, наведеного у пункті (50)(b) статті 4(1) Регламенту (ЄС) 575/2013.

▼В

РОЗДІЛ II ЗАХОДИ З РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ

А.

Кредитні установи, які мають головні офіси в межах Співтовариства

Стаття 3

Ухвалення заходів з реструктуризації — застосовне право

1. Тільки адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу повинні мати право ухвалювати рішення про вжиття одного або декількох заходів з реструктуризації у кредитній установі, включаючи філії, відкриті в інших державах-членах.
2. Заходи з реструктуризації застосовуються згідно із законами, підзаконними нормативно-правовими актами і процедурами, застосовними у державі-члені отримання дозволу, якщо інше не передбачено цією Директивою.

Вони мають повну силу згідно із правом такої держави-члена на всій території Співтовариства без будь-яких формальностей, у тому числі стосовно третіх сторін в інших державах-членах, навіть у випадках, коли правила держави-члена ведення діяльності, застосовні до них, не передбачають таких заходів або підпорядковують їх виконання умовам, яких не дотримано.

Заходи з реструктуризації є чинними на всій території Співтовариства, як тільки вони введені в дію у державі-члені, в якій вони були ухвалені.

Стаття 4

Інформація для компетентних органів держави-члена отримання дозволу

Адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу повинні будь-яким наявним способом негайно повідомити компетентні органи держави-члена ведення діяльності про своє рішення ухвалити будь-яких захід з реструктуризації, у тому числі про практичні наслідки, які такий захід може мати, якщо можливо, до його ухвалення або іншим чином негайно після цього. Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами держави-члена отримання дозволу.

Стаття 5

Інформація для наглядових органів держави-члена отримання дозволу

Якщо адміністративні або судові органи держави-члена ведення діяльності вважають необхідним виконання на їхній території одного або декількох заходів з реструктуризації, вони повинні повідомити

відповідним чином компетентним органам держави-члена отримання дозволу. Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами держави-члена ведення діяльності.

Стаття 6

Публікація

1. Якщо виконання заходів з реструктуризації, рішення про які ухвалено згідно із статтею 3(1) та (2), ймовірно матиме вплив на права третіх сторін у державі-члені ведення діяльності та якщо у державі-члені отримання дозволу можливе оскарження рішення, яким введено захід, адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу, зовнішній керуючий або будь-яка особа, уповноважена вчиняти такі дії у державі-члені отримання дозволу повинні опублікувати витяг з рішення в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств* та у двох національних газетах у кожній державі-члені ведення діяльності для того, щоб, зокрема, полегшити застосування права на оскарження в належний строк.
2. Витяг з рішення, передбачений параграфом 1, повинен бути направлений, за першої можливості, найвідповіднішим способом до офісу офіційних публікацій Європейських Співтовариств та до двох національних газет у кожній державі-члені ведення діяльності.
3. Офіс офіційних публікацій Європейських Співтовариств публікує витяг не пізніше ніж протягом дванадцяти днів з моменту відправлення.
4. Витяг з рішення, що підлягає опублікуванню, повинен містити офіційною мовою або мовами відповідних держав-членів, зокрема, мету та правову основу ухваленого рішення, строки для оскарження, а саме чітко зрозумілу вказівку на дату завершення строків, та повну адресу органів або компетентного суду, що розглядає апеляційні скарги.
5. Заходи з реструктуризації застосовуються незалежно від заходів, передбачених у параграфах з 1 по 3, та мають повну силу щодо кредиторів, якщо інше не передбачено адміністративними або судовими органами держави-члена отримання дозволу або правом держави, що регулює такі заходи.

Стаття 7

Обов'язок інформувати відомих кредиторів та право заявляти про вимоги

1. Якщо право держави-члена отримання дозволу вимагає подання заяви про вимогу з метою її визнання або передбачає обов'язкове повідомлення про захід кредиторів, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси у такій державі, адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу або зовнішній керуючий повинні також повідомити відомих кредиторів, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси в інших державах-членах, відповідно до процедур, встановлених статтями 14 та 17(1).
2. Якщо право держави-члена отримання дозволу передбачає право кредиторів, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси у такій державі, заявляти про вимоги або надавати зауваження, що стосуються їхніх вимог, кредитори, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси в інших державах-членах, також мають таке право відповідно до процедур, встановлених статтями 16 та 17(2).

В.

Кредитні установи, які мають головні офіси за межами Співтовариства

Стаття 8

Філії кредитних установ, розташованих у третіх країнах

1. Адміністративні або судові органи держави-члена ведення діяльності філії кредитної установи, яка має головний офіс за межами Співтовариства, повинні будь-яким наявним способом негайно повідомити компетентні органи інших держав-членів ведення діяльності, в яких установа відкрила філії, які включені до переліку, який наведений у статті 11 Директиви 2000/12/ЄС та публікується кожного року в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*, про своє рішення ухвалити будь-яких захід з реструктуризації, у тому числі про практичні наслідки, які такий захід може мати, якщо можливо, до його ухвалення або за відсутності такої можливості — негайно після цього. Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами держави-члена ведення діяльності, адміністративні або судові органи якої вирішили застосувати захід.

2. Адміністративні або судові органи, зазначені у параграфі 1, повинні докласти зусиль для координації своїх дій.

РОЗДІЛ III ЛІКВІДАЦІЙНІ ПРОЦЕДУРИ

А.

Кредитні установи, які мають головні офіси в межах Співтовариства

Стаття 9

Відкриття ліквідаційної процедури — Інформація, яку необхідно надавати іншим компетентним органам

1. Тільки адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу, які відповідають за ліквідацію, повинні мати право ухвалювати рішення про відкриття ліквідаційної процедури, що стосується кредитної установи, включаючи філії, відкриті в інших державах-членах.

Рішення про відкриття ліквідаційної процедури, ухвалене адміністративними або судовими органами держави-члена отримання дозволу, визнається на території всіх інших держав-членів без додаткових формальностей та є чинним на такій території, коли рішення є чинним у державі-члені, в якій відкрито ліквідаційну процедуру.

2. Адміністративні або судові органи держави-члена отримання дозволу повинні будь-яким наявним способом негайно повідомити компетентні органи держави-члена ведення діяльності про своє рішення відкрити ліквідаційну процедуру, у тому числі про практичні наслідки, які така процедура може мати, якщо можливо, до її відкриття ними або за відсутності такої можливості — негайно після цього. Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами держави-члена отримання дозволу.

Стаття 10

Застосовне право

1. Ліквідація кредитної установи здійснюється згідно із законами, підзаконними нормативно-правовими актами та процедурами, застосовними у державі-члені отримання нею дозволу, якщо інше не передбачено цією Директивою.

2. Право держави-члена отримання дозволу повинно визначати, зокрема:

- (a) майно, що підлягає зовнішньому керуванню, та поведження з майном, придбаним кредитною установою після відкриття ліквідаційної процедури;
- (b) відповідні повноваження кредитної установи та ліквідатора;
- (c) умови, за яких може бути застосований взаємозалік;
- (d) наслідки ліквідаційної процедури для чинних контрактів, стороною яких є кредитна установа;
- (e) наслідки ліквідаційної процедури для проваджень, ініційованих окремими кредиторами, за винятком судових спорів, що перебувають на розгляді, як визначено у статті 32;
- (f) вимоги, що повинні бути заявлені проти кредитної установи, та розгляд вимог, що виникають після відкриття ліквідаційної процедури;
- (g) правила, які регулюють подання, перевірку та допущення заяв про вимоги;
- (h) правила, які регулюють розподіл надходжень від реалізації активів, визначення пріоритетності вимог та прав кредиторів, які отримали часткове задоволення вимог після відкриття провадження у справі про неплатоспроможність на підставі *речового* права або шляхом взаємозаліку;
- (i) умови закриття провадження у справі про неплатоспроможність та його наслідки, зокрема шляхом укладання компромісної угоди;
- (j) права кредиторів після закриття ліквідаційної процедури;
- (k) хто несе витрати, що виникають в процесі ліквідаційної процедури;

- (1) правила, пов'язані із недійсністю, оскаржуваністю або неможливістю примусового виконання правових актів, що мають негативний вплив на всіх кредиторів.

Стаття 11

Консультавання з компетентними органами до добровільної ліквідації

1. До ухвалення керівними органами кредитної установи рішення про добровільну ліквідацію повинні бути проведені консультації з компетентними органами держави-члена отримання дозволу у найбільш доцільній формі.
2. Добровільна ліквідація кредитної установи не повинна перешкоджати ухваленню заходу з реструктуризації або відкриттю ліквідаційної процедури.

Стаття 12

Вилучення дозволу кредитної установи

1. У випадку ухвалення рішення про відкриття ліквідаційної процедури стосовно кредитної установи за відсутності або в результаті недовісти заходів з реструктуризації дозвіл установи повинен бути вилучений відповідно до, зокрема, процедури, встановленої у статті 22(9) Директиви 2000/12/ЄС.
2. Вилучення дозволу, передбачене параграфом 1, не повинно перешкоджати особі або особам, яким доручено ліквідацію, продовжувати виконання деяких видів діяльності кредитної установи тією мірою, якою це необхідно або доцільно для цілей ліквідації.

Держава-член отримання дозволу може передбачити отримання згоди компетентних органів такої держави-члена та здійснення ними нагляду для продовження таких видів діяльності.

Стаття 13

Публікація

Ліквідатори або будь-який адміністративний або судовий орган повідомляє про рішення щодо відкриття ліквідаційної процедури шляхом публікації витягу з рішення про ліквідацію в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств* та у принаймні двох національних газетах у кожній державі-члені ведення діяльності.

Стаття 14

Надання інформації відомим кредиторам

1. Коли ліквідаційна процедура відкрита, адміністративний або судовий орган держави-члена отримання дозволу або ліквідатор повинні негайно індивідуально повідомити відомих кредиторів, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси в інших державах-членах, за винятком випадків, коли право держави отримання дозволу не вимагає подання заяви про вимогу для її визнання.
2. Така інформація, надана шляхом відправлення повідомлення, повинна, зокрема, відображати строки, санкції, встановлені щодо таких строків, орган, уповноважений приймати заяву про вимоги або зауваження, що стосуються вимог, та інші встановлені заходи. У такому повідомленні також повинно бути вказано, чи необхідно кредиторам, вимоги яких є першочерговими або мають *речове* забезпечення, заявляти про свої вимоги.

Стаття 15

Виконання зобов'язань

Якщо зобов'язання було виконано на користь кредитної установи, яка не є юридичною особою і є об'єктом ліквідаційної процедури, розпочатої в іншій державі-члені, у той час, коли воно повинно було бути виконано на користь ліквідатора в рамках такої процедури, особа, яка виконала зобов'язання, вважається такою, що виконала його, якщо їй не було відомо про відкриття процедури. Якщо таке зобов'язання виконане до здійснення публікації, передбаченої у статті 13, особа, яка виконала зобов'язання, повинна вважатись такою, якій не було відомо про відкриття ліквідаційної процедури, за відсутності доказів про протилежне; якщо зобов'язання виконане після здійснення публікації, передбаченої у статті 13, особа, яка виконала зобов'язання, повинна вважатись такою, якій було відомо про відкриття ліквідаційної процедури, за відсутності доказів про протилежне.

Стаття 16

Право заявляти про вимоги

1. Будь-який кредитор, який розташований, має звичайне місце проживання або головний офіс у державі-члені, іншій ніж держава-член отримання дозволу, у тому числі органи публічної влади держав-членів, має право подати заяву про вимоги або надати письмові зауваження стосовно вимог.
2. Вимоги всіх кредиторів, які розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси у державах-членах, інших ніж держава-член отримання дозволу, розглядаються однаково та отримують таку саму пріоритетність, як вимоги еквівалентного характеру, які можуть бути заявлені кредиторами, що розташовані, мають звичайне місце проживання або головні офіси в державі-члені отримання дозволу.
3. За винятком випадків, коли право держави-члена отримання дозволу передбачає подання зауважень, що стосуються вимог, кредитор повинен надіслати копії підтверджуючих документів, якщо такі існують, та вказати характер вимоги, дату, коли вона виникла та її суму, а також чи заявляє він про пріоритетність, *речове* забезпечення або збереження права власності стосовно вимоги та на які активи поширюється його забезпечення.

Стаття 17

Мови

1. Інформація, передбачена статтями 13 та 14, повинна бути надана офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена отримання дозволу. Для цієї мети використовується форма, яка містить написаний усіма офіційними мовами Європейського Союзу заголовок «Запрошення заявити про вимоги. Необхідно дотримуватись строків» або, якщо право держави-члена отримання дозволу передбачає подання зауважень стосовно вимог, — заголовок «Запрошення надати зауваження стосовно вимоги. Необхідно дотримуватись встановлених строків».
2. Будь-який кредитор, який розташований, має звичайне місце проживання або головний офіс у державі-члені, іншій ніж держава-член отримання дозволу, може заявити про свою вимогу або надати зауваження стосовно своєї вимоги офіційною мовою або однією з офіційних мов такої іншої держави-члена. Проте у такому випадку заява про його вимогу або подання зауважень щодо його вимоги повинна мати заголовок «Заява про вимогу» або «Заява про зауваження стосовно вимог», написаний офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена отримання дозволу. Крім того, від нього може вимагатись надання перекладу на таку мову заяви про вимогу або заяви про зауваження стосовно вимог.

Стаття 18

Регулярне надання інформації кредиторам

Ліквідатори повинні регулярно інформувати кредиторів належним чином, особливо про перебіг процесу ліквідації.

В.

Кредитні установи, які мають головні офіси за межами Співтовариства

Стаття 19

Філії кредитних установ, розташованих у третіх країнах

1. Адміністративні або судові органи держави-члена ведення діяльності філії кредитної установи, головний офіс якої розташований за межами Співтовариства, повинні будь-яким наявним способом негайно повідомити компетентні органи інших держав-членів ведення діяльності, в яких установа відкрила філії, які включені до переліку, що зазначений у статті 11 Директиви 2000/12/ЄС та публікується кожного року в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*, про своє рішення відкрити ліквідаційну процедуру, у тому числі про практичні наслідки, які така процедура може мати, якщо можливо, до її відкриття або за відсутності такої можливості — негайно після цього. Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами першої вищезазначеної держави-члена ведення діяльності.
 2. Адміністративні або судові органи, які ухвалюють рішення про відкриття процедури ліквідації філії кредитної установи, головний офіс якої розташований за межами Співтовариства, повинні повідомити компетентні органи інших держав-членів ведення діяльності про те, що відкрито ліквідаційну процедуру і вилучено дозвіл.
- Інформація повинна бути повідомлена компетентними органами держави-члена ведення діяльності, які ухвалили рішення про відкриття процедури.

3. Адміністративні або судові органи, зазначені у параграфі 1, повинні докласти зусиль для координації своїх дій.

Будь-які ліквідатори повинні також докласти зусиль для координації своїх дій.

РОЗДІЛ IV

ПОЛОЖЕННЯ, СПІЛЬНІ ДЛЯ ЗАХОДІВ З РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ ТА ЛІКВІДАЦІЙНИХ ПРОЦЕДУР

Стаття 20

Наслідки для певних контрактів та прав

Наслідки заходу з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури для:

- (a) трудових договорів та відносин регулюються виключно правом держави-члена, застосовним до трудового договору;
- (b) контракту, який надає право користування або придбання нерухомого майна, регулюються виключно правом держави-члена, на території якої розташоване нерухоме майно. Таке право визначає, чи є майно рухомим або нерухомим;
- (c) прав на нерухоме майно, морське або повітряне судно, що підлягає реєстрації у публічному реєстрі, регулюються виключно правом держави-члена, під наглядом якої здійснюється ведення реєстру.

Стаття 21

Речові права третіх сторін

1. Ухвалення заходів з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури не повинно впливати на *речові* права кредиторів або третіх сторін стосовно матеріальних або нематеріальних активів, рухомих або нерухомих активів — як визначених активів, так і сукупності невизначених активів в цілому, що можуть змінюватись на той чи інший момент часу — які належать кредитній установі, розташованій на території іншої держави-члена на момент ухвалення таких заходів з реструктуризації або відкриття такої процедури.

2. Права, зазначені у параграфі 1, зокрема, означають:

- (a) право розпоряджатися активами або надавати їх у розпорядження та отримувати виплату з надходжень або дохід від таких активів, зокрема на основі застави або іпотеки;
- (b) виключне право задоволення вимоги, зокрема право, гарантоване заставою щодо вимоги, або шляхом відступлення вимоги через надання гарантії;
- (c) право вимагати активи та/або вимагати реституції від будь-кого, хто має або використовує їх проти волі сторони, яка має на це право;
- (d) *речове* право на бенефіціарне використання активів.

3. Право, яке внесене до публічного реєстру та передбачає можливість примусового виконання стосовно третіх сторін, згідно з яким може бути отримане *речове* право у розумінні параграфа 1, вважається *речовим* правом.

4. Параграф 1 не виключає можливості подання позовів щодо недійсності, оскаржуваності або неможливості примусового виконання, встановлених статтею 10(2)(1).

Стаття 22

Збереження права власності

1. Ухвалення заходів з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури стосовно кредитної установи, що здійснює купівлю активу, не повинно впливати на права продавця на основі збереження права власності, якщо на момент ухвалення таких заходів або відкриття такого процесу актив розташований на території держави-члена, іншої ніж держава, в якій були ухвалені зазначені заходи або відкрито зазначену процедуру.

2. Ухвалення заходів з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури стосовно кредитної установи, що здійснює продаж активу, після постачання активу не повинно бути підставою для анулювання або припинення продажу та не повинно перешкоджати покупцю отримати право власності, якщо на момент ухвалення таких заходів або відкриття такого процесу проданий актив розташований на території

держави-члена, іншої ніж держава, в якій були ухвалені зазначені заходи або відкрито зазначену процедуру.

3. Параграфи 1 і 2 не виключають можливості подання позовів щодо недійсності, оскаржуваності або неможливості примусового виконання, встановлених статтею 10(2)(1).

Стаття 23

Взаємозалік

1. Ухвалення заходів з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури не впливає на право кредиторів вимагати взаємозалік їхніх вимог в рахунок вимог кредитної установи, якщо такий взаємозалік дозволений правом, застосовним до вимог кредитної установи.

2. Параграф 1 не виключає можливості подання позовів щодо недійсності, оскаржуваності або неможливості примусового виконання, встановлених статтею 10(2)(1).

Стаття 24

Lex rei sitae

Застосування майнових прав на інструменти або інших прав на такі інструменти, існування або передача яких передбачає внесення запису про них в реєстр, на рахунок або у централізовану депозитарну систему, які веде держава-член або які розташовані у державі-члені, регулюється правом держави-члена, яка веде або в якій розташовані реєстр, рахунок або централізована депозитарна система, куди занесено запис про такі права.

[▼M1](#)

Стаття 25

Угоди нетінгу

Без обмеження статей 68 та 71 Директиви 2014/59/ЄС угоди нетінгу регулюються виключно правом контракту, який регулює такі угоди.

Стаття 26

Угоди РЕПО

Без обмеження статей 68 та 71 Директиви 2014/59/ЄС та статті 24 цієї Директиви угоди РЕПО регулюються виключно правом контракту, який регулює такі угоди.

[▼B](#)

Стаття 27

Регульовані ринки

Без обмеження статті 24 транзакції, які здійснюються в контексті регульованого ринку, регулюються виключно правом контракту, який регулює такі транзакції.

Стаття 28

Доказ призначення ліквідаторів

1. Призначення зовнішнього керуючого або ліквідатора підтверджується засвідченою копією оригіналу рішення про його призначення або будь-яким іншим свідоцтвом, виданим адміністративним або судовим органом держави-члена отримання дозволу.

Може бути необхідним переклад офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена, в межах території якої зовнішній керуючий або ліквідатор бажає діяти. Жодна легалізація або інша формальність не вимагається.

2. Зовнішні керуючі та ліквідатори мають право застосовувати в межах території всіх держав-членів всі повноваження, які вони мають право застосовувати в межах території держави-члена отримання дозволу. Вони також можуть призначати осіб, які надають їм допомогу або, залежно від випадку, представляють їх в процесі реалізації заходу з реструктуризації або ліквідаційної процедури, зокрема у державі-члені ведення діяльності, та безпосередньо надають допомогу у подоланні труднощів, що виникають у кредиторів в державі-члені ведення діяльності.

3. У процесі застосування своїх повноважень зовнішній керуючий або ліквідатор повинен дотримуватись права держав-членів, на території яких він бажає діяти, зокрема, стосовно процедур реалізації активів та надання інформації працівникам. Такі повноваження не можуть включати використання сили або права вирішення судових справ або спорів.

Стаття 29

Реєстрація у публічному реєстрі

1. Зовнішній керуючий, ліквідатор або будь-який адміністративний або судовий орган держави-члена отримання дозволу може вимагати реєстрації заходу з реструктуризації або рішення про відкриття ліквідаційної процедури у земельному реєстрі, торговому реєстрі та будь-якому іншому публічному реєстрі, який ведуть інші держави-члени.

Однак, держава-член може передбачити обов'язкову реєстрацію. У такому випадку особа або орган, зазначений у попередньому підпараграфі, повинен ужити всіх заходів, необхідних для забезпечення такої реєстрації.

2. Витрати на реєстрацію вважаються витратами, понесеними під час провадження.

Стаття 30

Несприятливі акти

1. Стаття 10 не застосовується до правил, пов'язаних із недійсністю, оскаржуваністю або неможливістю примусового виконання правових актів, що мають негативний вплив на всіх кредиторів в цілому, якщо бенефіціар таких актів доведе, що:

— акт, який має негативний вплив на всіх кредиторам в цілому, підпорядковується праву держави-члена, іншої ніж держава-член отримання дозволу, та

— таке право не дозволяє жодним чином оскаржувати такий акт у цьому конкретному випадку.

2. Якщо захід з реструктуризації, рішення про який ухвалив судовий орган, передбачає правила, пов'язані із недійсністю, оскаржуваністю або неможливістю примусового виконання правових актів, що мають негативний вплив на всіх кредиторів в цілому, які були виконані до ухвалення заходу, стаття 3(2) не застосовується у випадках, передбачених у параграфі 1 цієї статті.

Стаття 31

Захист третіх сторін

Якщо на основі акту, укладеного після ухвалення заходу з реструктуризації або відкриття ліквідаційної процедури, кредитна установа розпоряджається за винагороду:

— нерухомим майном,

— морським або повітряним судном, що підлягає реєстрації у публічному реєстрі, або

— інструментами або правами на такі інструменти, існування або передача яких передбачає внесення запису про них в реєстр, на рахунок або у централізовану депозитарну систему, які веде держава-член або які розташовані у державі-члені,

дійсність такого акту регулюються правом держави-члена, на території якої розташоване нерухоме майно або під наглядом якої здійснюється ведення реєстру, рахунку або централізованої депозитарної системи.

Стаття 32

Судові спори, що перебувають на розгляді

Наслідки заходів з реструктуризації або ліквідаційної процедури для судового спору, що перебуває на розгляді, який стосується активу або права, якого кредитна установа була позбавлена, регулює виключно право держави-члена, в якій судовий спір триває.

Стаття 33

Професійна таємниця

Всі особи, які повинні отримувати або розголошувати інформацію у зв'язку з інформаційними або консультаційними процедурами, встановленими статтями 4, 5, 8, 9, 11 та 19, зобов'язані зберігати професійну таємницю відповідно до правил та умов, встановлених статтею 30 Директиви 2000/12/ЄС, за винятком будь-яких судових органів, до яких застосовуються існуючі національні положення.

РОЗДІЛ V
ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 34

Імплементация

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 5 травня 2004 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Національні положення, ухвалені на застосування цієї Директиви, повинні застосовуватись тільки до заходів з реструктуризації або ліквідаційних процедур, ухвалених або відкритих після дати, вказаної у першому підпараграфі. Регулювання заходів, що були вжиті, або процедур, що були відкриті, до такої дати, продовжується згідно із правом, застосовним до них на момент вжиття або відкриття.

2. Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Способи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

3. Держави-члени передають Комісії тексти основних положень національного права, які вони ухвалюють у сфері, що регулюється цією Директивою.

Стаття 35

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності з дати її публікації.

Стаття 36

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

(1) ОВ С 356, 31.12.1985, с. 55 та

ОВ С 36, 08.02.1988, с. 1.

(2) ОВ С 263, 20.10.1986, с. 13.

(3) ОВ С 332, 30.10.1998, с. 13.

(4) Висновок Європейського Парламенту від 13 березня 1987 року (ОВ С 99, 13.04.1987, с. 211), підтверджений 2 грудня 1993 року (ОВ С 342, 20.12.1993, с. 30), Спільна позиція Ради від 17 липня 2000 року (ОВ С 300, 20.10.2000, с. 13) та Рішення Європейського Парламенту від 16 січня 2001 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику). Рішення Ради від 12 березня 2001 року.

(5) ОВ L 126, 26.05.2000, с. 1. Директива зі змінами, внесеними Директивою 2000/28/ЄС (ОВ L 275, 27.10.2000, с. 37).

(6) ОВ L 135, 31.05.1994, с. 5.

(7) ОВ L 166, 11.06.1998, с. 45.

(8) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги для кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 1).

(9) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року про рамки для відновлення та санації кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС, та регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 190).

(10) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів та про внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС та Директиви 2011/61/ЄС (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 349).